

Diari de les idees 44 - China special issue

As the editorial of the dossier [China before a world in crisis](#) explains, in recent years the so-called 'Land at the Centre' has become a power that is unabashedly seeking a new global status commensurate with its economic weight. An economic and geopolitical power that places it at the forefront of the competition for global leadership. Today, everything that happens in China is analysed all over the world to interpret its impact and foresee future scenarios. From *Diari de les idees* and coinciding with the aforementioned dossier, we have selected some fifty recent articles from international media that analyse the role of the Asian giant from different perspectives.

Thus, trying to decipher the new global game board *The Economist* it is stressed that if China and the United States share one thing, it is none other than their aspiration for global hegemony. In this context, China perceives itself as invincible in a head-to-head battle with its main opponent, although it is well aware that a grand coalition of Western democracies could interfere with its hegemonic ambitions. Thus, since the arrival of Joe Biden in the White House, many are betting on strengthening an alliance that would curb China's aspirations. However, it is also worth noting that many European countries have positioned themselves as ambivalent players in this race for global leadership. Indeed, if, on the one hand, the major European powers dissociate themselves from any direct confrontation or attempt to hinder China's rise, on the other, they have decided to implement a series of mechanisms to protect their economies from the 'Chinese shark'. EU-China relations are one of the key elements to watch closely over the coming years.

The trade agreement between the EU and China is the subject of extensive analysis in *Le Grand Continent* where Olivier Prost and Anna Dias highlight its main aspects. First, the success of the agreement depends on two unknowns: whether China will keep its commitments and whether European companies will be fully involved. Secondly, this sectoral agreement only affects part of the economic rebalancing needed in EU-China relations, which are hampered by the asymmetry between the Chinese and European systems, for example in terms of industrial subsidies and sustainable trade. Finally, in their

relations with China, European companies should be strongly involved, together with the European Commission and the governments of their member states, in the implementation of the agreement in order to improve access to the Chinese market. In *The Financial Times*, Michael Peel and Sam Fleming underline that the European Parliament has expressed strong opposition to the EU's market access agreement with China, as MEPs voted overwhelmingly to stop ratification of the deal. This vote clearly reveals the existing obstacles to implementing the agreement, which requires the approval of the EU parliament, and also a shift in the capitals of member states who are against the deal that was agreed at the political level in December 2020.

The freezing of the ratification of the EU-China investment agreement, just as it was about to materialise after seven years of negotiations between the European Commission and China, formally appears to be a retaliation to Chinese sanctions against Members of the European Parliament. However, it may also hide the Washington-led strategy of recruiting European countries to its global coalition against Russia and China. The European Parliament's decision should therefore not be understood as just another episode in the sanctions war, but also in the broader framework of Biden's new relationship with the US.

In parallel, from the pages of the think tank *Voltaire*, Manlio Dinucci warns that the United States is progressively transforming the Atlantic Alliance into an organisation to fight China. Indeed, this is how one has to read the fact that at the end of May the European Parliament froze ratification of the EU-China Investment Agreement, concluded in December by the European Commission after seven years of negotiations, by an overwhelming majority of 599 votes in favour and only 30 against. The real motive behind the excuse of defending human rights in China lies in Washington's strategy to enlist European countries in the coalition against Russia and China, taking advantage of the fact that 21 of the 27 EU countries are NATO members. In this context, the fact that Eastern European countries feel more tied to Washington than to Brussels reinforces US influence on EU foreign policy. However, not all allies are aligned in the same way: the EU's two main allies, Germany and France, view the transatlantic relationship from the perspective of mutual convenience and are much more reluctant to join this coalition.

In the analysis of this struggle for hegemony, we enlighten the vision of *Limes*, one of the leading geopolitical magazines, which predicts that in 2028, five years earlier than expected, China will become the world's most powerful economy, surpassing the United States. As China's economy grows, military spending is also expected to increase, as well as research and development, especially investment in Artificial Intelligence and quantum technology. A whole arsenal of instruments that intensify the competition for world leadership, where China is beginning to count on an unexpected ally, Vladimir Putin's Russia.

En un momento de crisis del modelo democrático, a lo largo de la última década se ha seen how most dictatorships and autocracies not only remained in power, but also strengthened and modernised their techniques of repression. Two paradigmatic examples are China and Russia, which have seen their political influence on the global strategic stage only increase. *Foreign Affairs* argues that while democracies dealing with internal confrontations and

contradictions, authoritarian regimes have been emerging as growing and active transnational alliances with a clear objective: to weaken democracies by interfering in their day-to-day affairs. We face a geopolitical struggle between different models of governance. In the same journal [Andrea Kendall-Taylor y David Shullman](#) underline that the main objectives motivating China and Russia to complement each other's strategies are military alliances - in China's case, to make up for shortfalls, and in Russia's case, to sell sophisticated weapons, and the acceleration of technological innovation in order to overtake the United States. At the same time, both countries also work to undermine liberal democracy, a system that the Beijing and Moscow regimes see as a direct threat to their political aspirations and systems.

Beyond this, and as a complementary tool, China also bases a large part of its strategy on diplomatic and economic soft power. For example, in *Open Democracy*, Niva Yau notes that economic engagement with Central Asian countries has helped China to quell Uighur separatism in Xinjiang. At the same time, since 2013 Chinese embassies in Central Asia have strengthened their engagement with local civil societies through a two-pronged programme: stronger engagement with local ethnic minorities with ties to Chinese territory and promotion of the Chinese language in schools across the region, while Chinese diplomacy is focusing on local school systems by giving computers, music players and other equipment, thus ensuring the possibility of opening a free curriculum of Chinese language courses in these countries. In the same magazine, [Abdul-Gafar Tobi Oshodi](#) analyses this strategy of paradiplomacy in relations between China and the African continent where Beijing wants to further consolidate its influence through the empowerment of sympathetic media and the free or low-cost distribution of its vaccines against COVID-19.

To close this section, we highlight in Gramscian terms the importance of the concept of cultural hegemony in this clash between world powers, as pointed out by Stéphane Aubouard in the journal *Marianne*. Just as the Europe destroyed by the First World War gave way to American hegemony after 1918, it is now appropriate to ask whether, on a planet damaged by the combined effects of pandemics, climate change, political, economic and social crises, the US will be replaced by China as the hegemonic power. From an economic point of view, there is every reason to believe that this will be the case. IMF forecasts state that within two or three years the Chinese will have reached 20% of GDP. From a technological and scientific point of view as well. If jazz and the automobile were the first symbols of American cultural hegemony, the technological advances of today and tomorrow could have the same impact. Research laboratories replacing assembly lines, the Ford T replaced by the quantum computer that Beijing already claims to have built... The question is whether this heralds the emergence of a Made in China political and cultural hegemony in which China's bet would be to export its model of state capitalism tinged with authoritarian socialism where the Western democratic model has failed.

A struggle for world hegemony that must also be read in terms of domestic politics, as John Simpson points out in *The New Statesman* where he highlights the paradox that the Chinese Communist Party is now stronger than ever, precisely in the year of the centenary of its creation. A CCP study reveals that Soviet communism collapsed because of a lack of popular support and that weakening repression and permissiveness had allowed alternative

centres of power to grow and flourish, which is exactly what President Xi wants to prevent. The Chinese can get rich, consume and travel abroad, but they are not allowed to have a political voice. Although polls show that the population generally approves of the way he is running the country, Xi Jinping cannot allow any alternative sources of power: no unauthorised religious leaders, no intellectuals capable of disseminating new views, no democratic politicians, not even real independence for Taiwan. In short, Xi's is a fiercely illiberal regime that has enough power, money and technology at its disposal to impose its will on other countries, which makes for a moment of political splendour, and suggests that it will not abandon its one-party capitalism.

A strategy, then, based on tight ideological, social and political control combined with aggressive and dynamic state capitalism that, according to Audrye Wong in *Foreign Affairs* also faces challenges of its own. As China's economy has moved up the value chain, Chinese companies have become powerful players in high-tech, value-added sectors - unfairly helped, competitors argue, by state subsidies. Because of this competition, foreign firms have had less incentive to pursue closer relations with Beijing. This is because the success of incentives depends largely on the political dynamics of the recipient countries. In short, while China's leaders may believe that economic development naturally promotes gratitude among those who benefit from it, there is good reason to believe that this is not always the case and that China cannot rely on automatically and easily converting its growing economic weight into a new hegemonic geopolitical reality.

In the same journal, *Elizabeth Economy* challenges the real effectiveness of the Chinese model. Despite the growth rates of recent years, the management of the COVID crisis¹⁹ and significant milestones such as the eradication of severe poverty, Chinese society is fracturing in a complex way: discrimination based on ethnicity, gender and religion remains worrying, while rural-urban inequality persists. Somehow, it is not daring to say that within China there are two countries where the richest 1% accumulate a greater proportion of wealth than the poorest 50%. It is therefore foreseeable that growing inequality, plus the costs of political and economic disenfranchisement of such large sections of the population, will have a major long-term impact. Moreover, the polarisation of the domestic situation in China also has implications abroad. Human rights and political abuses in Xinjiang or Hong Kong have had a range of repercussions: sanctions by the EU, Canada or the UK, the relocation of foreign multinationals to China's competitors, such as Singapore, or the call for a boycott of the 2022 Winter Olympics, among others. Ultimately, all these issues are not minor and call into question the real effectiveness and sustainability of the Chinese model in the long term.

In connection with the future prospects of the Chinese model, an article published in *The Economist* highlights the launch of the first trial of digitisation of the Chinese currency, called ecny, which shares most of the characteristics of the traditional currency, while still relying on the usual banking system. The only difference is that ecny is a digital currency used through a mobile application. Although China is not the first country to test this revolution in the world of currency, it has taken the helm and leadership in this sector. However, while China is looking for ways to spread its use in an international context, many experts are sceptical about the benefits of the new currency. While it is true that digital

currency has a lot of potential, digitalisation is also considered as a reform that brings central planning back from Beijing.

China must therefore face the challenges posed by its own economic development, which is being obscured by growing international opposition to its repressive policies at home and abroad. Thus, Howard French denounces in *Foreign Affairs* that Tibet is following the same path as the Xinjiang region: forced assimilation and the announcement that the CCP will oversee the appointment of the next Dalai Lama. An issue that also worries Kelsang Dolma, who in *Foreign Policy* welcomes the Biden administration's firmness in redefining Washington's consensus on the Tibet-China conflict. Indeed, if many speculated that the US president would be accommodating towards China based on his record as a senator, a few months into his term, his resolve is quite clear, for example, in the fact that State Department reports on human rights abuses in China no longer mention Tibet as a region of China as previous reports did. In the same vein, and with regard to the repression of Uighurs in Xinjiang, *The Independent* reveals that China has denounced plans to establish a people's tribunal in Britain over charges of genocide against Uighurs and other Muslims. The tribunal, which has no government backing, will be chaired by leading lawyer Geoffrey Nice, who led the prosecution of former Serbian president Slobodan Milošević at the International Criminal Tribunal. Although the court's ruling will not be binding on any government, the organisers hope that the process of public exposure of evidence will compel international action to combat Chinese repression in Xinjiang. Finally, *Jessie Lau* notes in *The New Statesman* that the sanctions being applied to China for its repressive policy in Hong Kong have a practically irrelevant impact, despite the UK's interesting initiative to make it easier for Hong Kong citizens to obtain British nationality through the British National Overseas, a system already adopted in different countries such as Taiwan, Australia and Canada.

Finally, on sustainability issues, China is also one of the most relevant actors with respect to the future of the planet and Bill McKibben underlines in *The New Yorker* that there is no way to solve the climate puzzle without the help of China, which is the world's largest carbon emitter. Engaging with a partner of this magnitude would therefore have to be the cornerstone of any effective global climate policy, and it will not be easy: China is pioneering in some respects (installing cheap renewable energy at a breakneck pace) while continuing to build coal-fired power plants. Also *Le Grand Continent* analyses China's role in the fight against climate change, and the authors of the book *China Goes Green* (Polity, 2020) give their interpretation of the Chinese state's green strategy. In their view, China is turning the environment into an instrument to strengthen its authoritarian control, which risks climate overshadowing other key social and ecological issues. Particularly interesting is the distinction they draw between ecological authoritarianism and authoritarian ecology, and how China's climate policies have evolved. In this regard, they warn against Western admiration for China's authoritarian and aggressive approaches to the environment because one might infer that if the goal of environmental sustainability is noble enough, then perhaps the means used, i.e. authoritarian attitudes of the state, can be justified.

Meanwhile, Andrew S. Erickson and Gabriel Collins argue in *Foreign Affairs* that Chinese leaders should not be expected to curb carbon emissions at the same pace as developed

countries, as one of the cornerstones of China's economy remains its enormous capacity to build infrastructure, which relies on carbon-intensive energy-intensive industries. For example, in order to mitigate the effects of COVID-19, China has relied on coal-heavy industry to boost GDP growth. This is a view shared by Karl Mathiesen in *Politico* where he points out that the G7 members have set themselves the goal of limiting global warming to 1.5 degrees, instead of the 2 degrees target of the Paris Agreement, and that this rectification has to be interpreted as a message in China, at a time when the data published by the organisation *Carbon Brief* reveal that Chinese emissions have increased by 15% year-on-year in the last quarter.

Finally, a few notes on the technological competition in which China also stands out in the race for global hegemony. Yuan Yang reveals in *The Financial Times* that one of the effects of COVID-19 has been the sharp increase in demand for all kinds of electronic devices, which has led to demand clearly outstripping supply in China, resulting in very long queues for any device requiring a chip. This situation has only underlined China's need to develop its own chip industry, independent of its links with US manufacturers. In this context, the Taiwanese company Xiaomi's expansion plans in China stand out, and while they are perceived by some as a threat to the Chinese industry, they are also seen as a benefit rather than direct competition, as the Chinese industry will have the opportunity to learn from the best and this will motivate the sector to differentiate itself and move towards a de-Americanised industry. Finally, in *El Salto*, Eduardo García Granado stresses that technological soft power is a fundamental aspect of today's international relations. Initiatives such as Made in China 2025 and the 14th Five-Year Plan (2021-2025) are the spearhead of the Communist Party's bid to place the country at the forefront of the development of Artificial Intelligence, the cloud, 5G, the Internet of Things and Big Data. Through these programmes, China aims to increase the presence of domestic production of basic materials to 70% by 2025 in areas such as aerospace, semiconductors and robotics. Moreover, the Chinese government envisages a future in which the country will no longer be dependent on the West for the supply of chips and hydrogen for vehicles, among other things.

Finally, with regard to the strategic policies of Artificial Intelligence and the geopolitical contest, we refer you to the [article](#) by Yi Chang and Chengqi Zhang published in the IDEES magazine monograph on Artificial Intelligence. The authors highlight that the Chinese government proposes to innovate in an implementation model for the organisation of the main science and technology projects of the new AI generation. Since the State Council submitted the "New Generation Artificial Intelligence Development Plan", most provinces, ministries and institutions have responded by accelerating AI planning and drawing up scientific plans in this sector, most provinces, ministries and institutions have responded by accelerating AI planning and developing AI science plans.

International politics and globalisation

The Economist China wants the world to know that resistance to its rise is futile

Si hi ha una cosa que comparteixen la Xina i els Estats Units, aquesta no és una altra que l'hegemonia mundial. Aquesta ambició dels dos països per ser la primera potència del món i, alhora, el temor en deixar que sigui el seu soci el que ho sigui, fan trontollar el món sencer i amenaça en polvoritzar el status quo en que s'ha instaurat el món des del final de la guerra freda. La Xina es veu a si mateixa invencible en un combat individual, ara bé es perfectament conscient que una gran coalició de països demòcrates podria aixafar els somnis hegemònics i doblregar la voluntat d'un règim que durant les últimes dècades només ha fet que consolidar-se en el país i en l'esfera internacional. Amb l'ascens de Joe Biden i les seves polítiques més progressistes a la casa blanca es respira un aire d'entusiasme per a la creació de la coalició contra Xina. No obstant això, son molts països europeus que han s'han posicionat, de moment, com a agents neutres en aquesta cursa pel lideratge mundial. Per una banda, les grans potències europees a través de declaracions dels seus respectius líders han decidit acceptar l'ascens de la Xina i ja no solament de desmarcar-se ràpidament de qualsevol enfrontament directe o intent per entorpir aquest ascens, sinó d'elogiar les noves relacions comercials amb la superpotència asiàtica. Per l'altre banda, han decidit implementar una sèrie de mecanismes per a protegir les seves economies del "tauró xines" i, públicament, condemnen els abusos xinesos a Hong Kong o a la província de Xinjiang. La pregunta que ens hem de fer és "Fins quant Europa podrà mantenir aquesta neutralitat?"

Jeremy Cliffe What China's Five-Year Plan means for the rest of the world

A pesar dels efectes devastadors de la pandèmia el think tank Centre for Economics and Business Research prediu que al 2028, cinc anys abans del que es preveia, la Xina es convertirà en l'economia més potent del món, superant als Estats Units. Des del 1953 que la Xina exposa en una reunió composta bàsicament pel comitè del Partit Comunista Xines un pla quinquennal per a la planificació de l'economia i, davant de les previsions, d'entre altres, el think tank anteriorment esmenat aquest any es tornarà a exposar el pla amb més orgull que mai. Per a la planificació dels propers anys es preveu una forta despesa en matèria militar, així com recerca i desenvolupament a més d'introduir per primer any despesa en diverses matèries innovadores com seria la intel·ligència artificial o informàtica quàntica. Caldrà veure si Xina fa honor a la seva promesa de reduir les emissions de diòxid de carboni ja que, si recordem la Xina és, amb molta diferència, el país amb més emissions de diòxid de carboni del món, per tant, la seva participació en la causa resulta clau si es vol ralenti el canvi climàtic. En aquest sentit, el líder del país asiàtic va tornar a assegurar que la Xina apostarà per una economia sostenible i verda. D'altre banda, nombrosos activistes, com ara Li Shuo de *Greenpeace East Asia*, veuen la proposta sobre l'aposta per l'economia verda representada en el pla quinquennal com a insuficient, modesta i indecisa, cosa que preocupa a la comunitat internacional. En aquest sentit, dos interrogants majúsculs s'obren

al horitzó: Complirà la Xina amb les noves prediccions que la situen 5 anys abans de temps com la primera potència econòmica mundial? Complirà amb la promesa de transformar el gegant asiàtic en una economia verda i sostenible?

Emmanuel Lincot i Emmanuel Veron 5e plénum, 14e plan quinquennal et "Vision 2035": la progressive dislocation de la "matrice Chine" du reste du monde

A Pequín, l'agenda política es fa més precisa i les grans decisions de futur s'estan apropant ràpidament, tot i que la pandèmia encara no ha desaparegut. El 2021 és l'any del centenari del Partit Comunista Xinès i el 2022 se celebrarà el 20è Congrés. La crisi sanitària ha estat una gran oportunitat per a Xi Jinping per concentrar el seu poder, legitimar-lo i preparar-se per al proper Congrés. Dins d'aquest context, el calendari contempla per als propers dos anys dues cites de crucial importància, tant econòmica com estratègica. Aquest article publicat a *Le Grand Continent* ofereix una anàlisi matisada de la posada en escena de la victòria del Partit-Estat sobre la pandèmia de COVID-19.

Zhang Wenmu La natura della geopolítica e la sua applicazione in Cina

L'estudi de la geopolítica a la Xina va començar a desenvolupar-se ràpidament a partir de l'era moderna. En aquell moment, el poble xinès va patir la catàstrofe de la colonització i posteriorment va desenvolupar l'esperit que els va permetre salvar el país. El ràpid desenvolupament de la geopolítica xinesa va ser, per tant, una necessitat de l'època. No obstant això, un gran creixement a nivell teòric pot descuidar alguns aspectes concrets. Entre aquests, el que més influeix en el desenvolupament d'un país és la capacitat de dominar l'essència de la geopolítica. El primer principi de l'enfocament geopolític consisteix a equilibrar objectius i recursos, justament allò que sovint passen per alt els teòrics i els polítics occidentals. L'important per a un estat és no obligar-se a lluitar per la supervivència. A la llum de les característiques geopolítiques d'Àsia i del creixement del poder xinès, el desenvolupament de la República Popular no hauria de perdre de vista les prioritats nacionals en el futur, tot preservant els recursos. A la pràctica, això significa defensar la sobirania nacional, el règim polític, la integritat de les fronteres i els interessos del món. Si seguim aquesta línia, l'Estat es mantindrà estable, governable i segur durant molt de temps. En comparació amb el passat, avui la Xina està més a prop de l'objectiu del gran ressorgiment de la nació.

Sulmaan Wasif Khan Wolf Warriors Killed China's Grand Strategy

El tret més distintiu de la conducta xinesa en l'actualitat, especialment a partir de 2020, sembla menys el d'una potència que actua sobre la base d'una gran estratègia calculada i ponderada, i més la d'un país que es deixa encegar per un nacionalisme sord. Les grans

estratègies tenen tres requisits fonamentals: són a llarg termini, coherents i flexibles. Durant dècades, la Xina ha actuat conforme a una gran estratègia, amb una política exterior ben coherent i atesa a revaluacions. L'era de Xi Jinping ha atès a l'acumulació de polítiques contraproduents, que dificulten cada cop més el fet de perseguir l'estratègia que havíem conegut fins ara i que, en última instància, posen en perill la pròpia seguretat nacional xinesa. El primer d'aquests episodis el trobem en el canvi d'actitud cap a Xinjiang. Progressivament, la Xina ha abandonat la tolerància cap a aquesta regió i ha optat per una política que molts titllen de genocidi cap a la població uigur. Els costos a llarg termini i la reputació de la Xina entre la comunitat musulmana mundial encara han de materialitzar-se. Després tenim la qüestió de Hong Kong. Xi ha abandonat la doctrina d' "un país, dos sistemes" que fins ara havia persistit a l'hora de relacionar-se amb Hong Kong. L'intent de socavar l'autonomia d'aquest territori ha provocat una explosió de la violència i l'atenció mundial. Estem atenent a un gir cap a una gran estratègia de caràcter més assertiu, i a una Xina que no vacil·la a l'hora d'ensenyar les dents. L'explicació més convincent és que la Xina s'ha enverinat amb la seva pròpia retòrica. La presidència de Donald Trump ens ha fet recordar a tots que donar corda al nacionalisme pot provocar un foc que sigui difícil de controlar.

Christopher Walker i Jessica Ludwig The Long Arm of the Strongman. How China and Russia Use Sharp Power to Threaten Democracies

El model democràtic està en crisi, en l'última dècada s'ha vist com la majoria de dictadures i autocràcies no només es mantenen en el poder, sinó que es reforçaven i modernitzaven les seves tècniques de repressió. Dos exemples bàsics d'aquest reforçament són la Xina i Rússia que han vist que la seva influència política en el taulell estratègic mundial només fa que augmentar. Molts experts coincideixen en que aquest fenomen es deu a la globalització que, entre altres coses, comporta que molts elements considerats com a pilars per a la democràcia es nodreixin de finançament provinent de països que no representen una democràcia. Les democràcies s'han submergit en les seves confrontacions internes mentre que han permès que els règims autoritaris sorgeixin com a forces transnacionals creixents i actives amb un clar objectiu: debilitar les democràcies interferint en el seu dia a dia. Estem davant una nova confrontació internacional per a l'hegemonia d'un model de govern, però en aquest cas desigual ja que els defensors de la democràcia busquen guanyar a través del anomenat "poder tou" o el que es el mateix conquerir els cors i les ments amb paraules, mentre que els països il·liberals combaten amb el "poder fort" que busca guanyar a partir de posar barreres i desautoritzar a agents internacionals independents que puguin permetre l'entrada de noves idees o corrents en els seus dominis i, al mateix temps, influencien a través de noves tècniques cada vegada més modernes les potències demòcrates.

Andrea Kendall-Taylor i David Shullman China and Russia's Dangerous Convergence

Els ministres d'afers exteriors xinès i rus Wang Yi i Sergey Lavrov es van reunir el passat 23 de març en una reunió que, en contrast amb el passat intercanvi entre alts funcionaris nord-americans i xinesos a Alaska, va tenir un to amistós. Els moviments militars dels dos països posteriors a la reunió han reactivat les preocupacions a Washington sobre una potencial coordinació entre ells. Entre els objectius que motiven a la Xina i a Rússia a complementar els seus esforços hi ha les aliances militars -en el cas de la Xina, per a suplir les seves mancances, i en el cas de Rússia, per la venda d'armes sofisticades-, la acceleració de la seva innovació tecnològica de forma que els permeti una rapidesa major que la dels Estats Units i també complementar els seus esforços per socavar el lideratge mundial del país americà. Mitjançant mitjans compartits, Xina i Rússia popularitzen la governança autoritària, redueixen les proteccions dels drets humans i creen normes perilloses al voltant de la sobirania cibernètica i d'Internet. Treballen per socavar la democràcia liberal, un concepte que ambdós règims consideren una amenaça directa per a les seves aspiracions i control del poder. Per aquesta raó, entre d'altres, els dos països intenten debilitar la posició dels Estats Units en importants regions i institucions internacionals. La prioritat exterior nord-americana és la Xina, però per a impedir l'aliança caldrà que Washington demostrï a Moscou que és preferible un cert grau de cooperació amb els Estats Units a la submissió a Pequín. Alguns responsables polítics i analistes recomanen acollir Rússia, demostrar els beneficis d'una política exterior russa més equilibrada i independent, mobilitzar el control d'armes a partir del nou tractat sobre armes nuclears START o reiniciar el fòrum Arctic Chiefs of Defense (CHODS), un espai de diàleg amb Rússia i altres socis àrtics dels EUA sobre la creixent militarització de la regió.

Foreign Policy China's Neighbors Face a Belligerent Post-Pandemic Beijing

Que la Xina sigui una potència econòmica mundial determina les seves relacions amb la resta de països del continent asiàtic. Aquestes venen determinades pels conflictes que té amb els seus països veïns, com per exemple el conflicte territorial al Mar de la Xina Meridional o el de les illes Senkaku amb el Japó. També estan marcades per la seva dependència econòmica, i molts es veuen coaccionats per la seva influència política. Tot això repercuteix en la interpretació de la gestió de la pandèmia de la Covid-19 de la Xina: mentre alguns culpen a la Xina de ser l'origen del virus i critiquen la seva manca de transparència o les dures mesures preses, altres, com Pakistan, amb economies més vulnerables i dependents de la Xina, intenten desviar aquesta culpa i subratllar la generositat dels seus subministraments mèdics, experts tècnics i donacions. Es probable que després d'aquesta crisi, tant la Índia com els països del sud-est asiàtic accelerin la diversificació de les cadenes de subministrament centrades a la Xina i busquin aliances amb altres països. Altres com Taiwan, per exemple, han demostrat la seva autonomia tant a nivell nacional com internacional, tot i els intents de la Xina de donar a entendre que aquesta dependència segueix vigent en els últims anys. Podem esperar que les relacions

internacionals regionals siguin cada vegada més complicades per la distribució del poder, les relacions bilaterals entre estats, les eleccions de normes i institucions i les narratives de culpa xineses. De totes maneres, els fracassos inicials de la Xina han estat eclipsats, en molts aspectes, pels reptes a Europa i per la incompetència de l'administració Trump. Estats Units ha minat la seva posició i prestigi a l'estranger, deixant una relativa victòria a la Xina. L'equilibri precari d'avui en tots aquests fronts apunta cap a la incertesa, la fluïdesa i el desordre.

Tobias Harris The Surprising Strength of Chinese-Japanese Ties

Aquest article de *Foreign Affairs* argumenta que tot i que el Japó pot estar cada vegada més alarmat pel comportament expansiu de la Xina i disposat a criticar les accions dels líders xinesos, tothom sap que és molt poc probable que es produeixi un trencament amb la Xina i en aquest sentit poc importa el que vulgui Washington. Més aviat, el Japó continua compromès amb una relació estratègica mútuament beneficiosa amb la Xina. La geografia, l'economia i la política interna del Japó comporten que el comerç amb la Xina hagi estat una font important de creixement per al Japó en les darreres dues dècades vista l'estratègia del govern japonès per revigoritzar l'economia. La Xina no ha estat només un important mercat de productes japonesos; també ha enviat més turistes, estudiants i treballadors al Japó que cap altre país. El Japó doncs ha demostrat ser capaç d'equilibrar la seva aliança històrica amb els Estats Units i l'imperatiu econòmic per mantenir forts vincles amb la Xina. Els líders empresarials, els funcionaris i els polítics japonesos continuaran mantenint oberts els canals de comunicació amb Pequín ja que consideren que una relació estable amb la Xina és important no només per al Japó i la Xina, sinó per a la pau i la prosperitat de la regió i de la comunitat internacional.

Charles L. Glaser Still Waiting for a Serious Debate on Taiwan

Charles L. Glaser argumenta que cal un debat seriós sobre si els Estats Units haurien de mantenir el seu compromís amb Taiwan. L'autor creu que el compromís dels Estats Units de defensar Taiwan comporta grans riscos; per tant, els Estats Units haurien d'acabar amb el seu compromís amb Taiwan basant-se en la lògica de la retracció. Tenint en compte el valor que la Xina atorga a la unificació amb Taiwan i les capacitats militars creixents de la Xina, creu que hi ha una probabilitat significativa que durant les pròximes dècades la Xina faci servir la força contra Taiwan, cosa que atraurà els Estats Units a una gran guerra. Aquesta retracció tindria un impacte negatiu per al poble de Taiwan i, per tant, suposaria un cost per als valors humanitaris i ideològics dels Estats Units, que inclouen donar suport a les democràcies. Tanmateix, també argumenta que el compromís comporta grans riscos per a altres valors dels Estats Units, com són el benestar del personal militar dels EUA i de civils nord-americans. Una gran guerra convencional podria provocar milers o fins i tot desenes de milers de morts nord-americanes. Les polítiques recents de la Xina han deixat clar que no està disposada a comprometre's amb les seves reclamacions al mar de la Xina Meridional i també que pot estar més disposada a utilitzar la força contra Taiwan.

Niva Yau China polishes its image in Central Asia through the soft power of language

El compromís econòmic amb els països d'Àsia Central ha ajudat la Xina a sufocar el separatisme uigur a Xinjiang. Les bones condicions comercials han animat els líders regionals a fer els ulls grossos cap a la deportació i l'opressió dels grups uigurs que viuen a la regió. Per descomptat, el compromís econòmic i els discursos polítics ocasionals no serien suficients per generar suport estranger a la Xina i, per tant, és aquí on entren instruments de poder suau o *soft power*, i específicament la promoció lingüística. Tenir accés a la informació en llengua xinesa significa que els joves d'Àsia Central poden consumir la propaganda del govern xinès. El Partit Comunista és capaç, per tant, de difondre certes narratives a altres països. Sota el govern de Xi, des del 2013, les ambaixades xineses a l'Àsia central s'han obert en el seu compromís amb la societat civil. La major part de la tasca benèfica realitzada per les ambaixades xineses a l'Àsia central es centra en un programa de doble vessant: un compromís més fort amb les minories ètniques que tenen vincles amb el territori xinès; i la promoció de la llengua xinesa. Les ambaixades xineses s'han unit al sistema escolar donant ordinadors, reproductors de música i altres equipaments, garantint així la possibilitat d'obrir un pla d'estudis gratuït de cursos de xinès en aquests països.

Abdul-Gafar Tobi Oshodi China's relations with the African continent: Three elephants in the room

"La Xina va descobrir l'Àfrica fa dues dècades", aquesta afirmació es podria fàcilment corroborar amb l'augment del comerç entre la potencia asiàtica i el continent africà des del 2000, un augment del 2.000% que representa una suma de 200.000 milions de dòlars. No obstant això, les relacions entre la Xina i el continent africà no només es centren en el comerç, sinó en infraestructura, relacions complexes actives constants o la migració, sense contar amb el suport del continent africà davant de l'ONU en temes polítics com ara l'annexió definitiva de Taiwan o Hong Kong. Ara bé, cal preguntar-nos si aquesta nova relació, amb el tancament de fronteres a causa de la pandèmia, es consolidarà o decreixerà. El principal problema de la relació: la xenofòbia existent de la Xina cap als països africans, visió reforçada en especial a partir dels esdeveniments de Guangzhou. Relacionat amb aquest problema, la Xina de voler continuar consolidant la relació amb Àfrica a de potenciar els mitjans de comunicació (canal preferit de la potencia asiàtica per promoure la migració cap a Xina) ja que a partir dels esdeveniments mencionats i televisats per mitjans xinesos només han fet que despertar un odi creixent dels mitjans de comunicació nacionals cap a la Xina. Per últim, es inevitable caure en la realitat que viuen els països africans, devastats pels efectes de la covid-19, buscant sota una pressió social immensa ressorgir de la desaparició i la història ens diu que hi haurà individus i grups que no dubtaran en fer servir a la Xina com a boc expiatori per a la obtenció de favors polítics. En definitiva Xina de voler consolidar les relacions amb el continent africà haurà de lluitar contra "els tres elefants": la xenofòbia dels seus ciutadans, els mitjans de comunicació i la realitat local de l'Àfrica.

Marie-France Reveillard La Chine accélère le pas sur les routes de la soie africaines

Després de l'entrada en vigor d'un primer acord de lliure comerç al continent africà signat amb Maurici, la Xina ha reafirmat la seva voluntat de reforçar les seves relacions amb Àfrica amb motiu de la presentació del seu 14è pla quinquennal i d'avançar en el camí de noves Rutes de la Seda al continent. Atès que Àfrica continua patint una manca d'inversions que donin suport al seu desenvolupament, s'espera que la Xina reforci la seva influència i mantingui els seus esforços inversors al continent després de la crisi sanitària. Fa 20 anys les inversions xineses representaven el 3% de les inversions estrangeres a Àfrica i enguany superaran el 20%. En efecte, si els criteris per a les inversions europees o nord-americanes es basen molt en el risc del país, en canvi per als xinesos és gairebé el contrari. Com més arriscat sigui invertir en un país, menys actors interessats hi haurà i més probable serà que les seves operacions tinguin èxit. D'altra banda, el país que ha desaparegut de la quota de mercat del continent són els Estats Units, que representaven entre el 20% i el 25% de les inversions a l'Àfrica fa 15 anys i que només representen el 15% actual, una quota de mercat recuperada parcialment per Pequín. En definitiva, la Xina és ara el principal soci comercial d'Àfrica i ha desenvolupat una estratègia específica per ampliar les seves Rutes de la Seda.

Ramzy Baroud De la Tierra a la luna: la política de Biden hacia China, condenada desde el principio

En aquest article publicat a *El salto diario*, Ramzy Baroud afirma que malgrat l'anomenat "gir cap a Àsia" de Washington, és a dir, la reversió de la política exterior nord-americana que implicava posar més èmfasi a l'Orient Mitjà, no està gens clar que les polítiques de confrontació de Washington hagin debilitat la presència, el comerç o la diplomàcia de Beijing al continent. En efecte, Xina és ara mateix el principal inversor estranger a l'Orient Mitjà i un soci estratègic de tots els Estats del Golf -llevat de Bahrain. I això s'ha de comparar amb la confusa agenda de política exterior de Washington a la regió, la seva indecisió sense precedents, l'absència d'una doctrina política definible i la sistemàtica ruptura de les seves aliances regionals. Aquest paradigma es torna més clar i convincent quan s'entén a escala global. A finals de 2019, la Xina es va convertir en el líder mundial en termes de diplomàcia per mitjà de les seves 276 representacions diplomàtiques d'aquell moment, la majoria d'elles consolats. A diferència de les ambaixades, els consolats juguen un paper més important en termes d'intercanvis comercials i econòmics. Segons les xifres de 2019 que es van publicar a la revista *Foreign Affairs*, la Xina té 96 consolats en comparació amb els 88 dels EUA. I allà on Xina està present diplomàticament, el que segueix és el desenvolupament econòmic. A diferència de la inconnexa estratègia global dels EUA, les ambicions globals de la Xina s'articulen mitjançant una enorme xarxa, coneguda com la Iniciativa de la Franja i la Ruta, que s'estima en bilions de dòlars. Quan es completi, es preveu que la Iniciativa unifiqui més de 60 països al voltant d'estratègies econòmiques i rutes comercials liderades pels xinesos. Perquè això es pugui materialitzar, la Xina es va moure ràpid per establir una major proximitat física a les rutes marítimes més estratègiques, invertint fortament en algunes i, com en el cas de l'Estret d'Al-Mandab,

establint la seva primera base militar d'ultramar a Djibouti. Finalment, Tot i que el domini econòmic és històricament el principal motor de tota superpotència, la recerca de la supremacia global de Beijing amb prou feines es redueix a les finances. En molts fronts, la Xina ja ha passat al davant o s'hi està acostant. Per exemple, el 9 de març la Xina i Rússia van signar un acord per construir l'Estació d'Investigació Lunar Internacional. Tenint en compte el gran llegat rus en l'exploració de l'espai i els recents èxits de la Xina en aquest camp es preveu que els dos països prenguin la davantera en la nova carrera espacial.

Demetri Sevastopulo Beijing rebuffs Pentagon requests for high-level military talks

Emily Tamkin Can the United States work with India to counter China?

Hi ha un consens emergent entre les organitzacions de Washington que suggereixen que els Estats Units s'han d'associar amb l'Índia per a combatre la Xina. Nova Delhi també entén que ha de treballar amb Washington, tot i que no es tracti d'una idea especialment popular. La majoria de gent ho entén com a inevitable, perquè hi ha la sensació que l'Índia ha intentat treballar amb la Xina però senten com una traïció que l'any passat morissin 20 soldats indis en mans de les forces xineses en una disputada regió de l'Himàlaia. Les relacions entre els Estats Units i l'Índia s'han anat escalfant lentament des de mitjan anys 2000, quan els dos van signar l'Acord Nuclear. En el passat, l'Índia va estar aliada amb la Unió Soviètica, ara Rússia, que encara proporciona un 60% dels subministraments de defensa de l'Índia. A banda de per la Xina, la relació entre els Estats Units i l'Índia, ve donada pels vincles personals i la immigració. Aquesta relació es complica amb actors com Rússia. Segons la Llei de lluita contra els adversaris nord-americans, l'Índia podria ser sancionada per la compra de bateries dels míssils del sistema de defensa antimíssils S-400 que ha comprat a Rússia, i això podria provocar ruptures en la possible cooperació entre els dos països, com també podria provocar-les la desaprovació de la comunitat estratègica Índia. Cal tenir en compte el risc de que si no fos per la preocupació comú quant a defensa i seguretat dels dos països respecte als moviments de la Xina, no veuríem tantes convergències entre tots dos.

European Union-China relations

Olivier Prost i Anna Dias Cinq points sur l'Accord Chine-UE

Amb l'objectiu de reequilibrar la seva relació amb la Xina, la Unió Europea ha signat un acord d'inversió integral amb Pequín, fruit d'unes negociacions iniciades el 2013 en un context polític completament diferent. Els autors de l'article en fan una anàlisi detallada destacant els punts següents. Primer, s'ha fet un pas important amb la conclusió d'un Acord d'Inversió Integral entre la Unió Europea i la Xina, però el procés encara és llarg. Segon, l'èxit de l'Acord depèn de dues incògnites: saber si la Xina mantindrà la Xina els seus compromisos i si les empreses s'hi implicaran a fons. Tercer, aquest Acord sectorial cobreix

només una part del reequilibri econòmic necessari en les relacions entre la Unió i la Xina. Així doncs, els autors subratllen els límits d'aquest acord, que es veu restringit per l'asimetria entre els sistemes xinès i els europeus, per exemple en matèria de subvencions industrials i comerç sostenible. Aquesta és la raó per la qual, en particular, la UE ha de continuar construint en paral·lel una política reguladora autònoma que permeti establir disciplines que vagin més enllà del que pugui negociar bilateralment o, a fortiori, multilateralment. Finalment, en les seves relacions amb la Xina, les empreses europees, d'acord amb el seu posicionament i els seus interessos, han de participar decididament en la implementació de l'Acord per millorar l'accés al mercat xinès, juntament amb la Comissió Europea i els seus governs. Alhora, han de fer ús, quan calgui, dels instruments autònoms de la Unió Europea. Així és com l'estratègia de reequilibri de la Unió enfront de la Xina es podrà convertir en una estratègia guanyadora.

Rafael Poch La Unión Europea hacia China: debilidad y ambigüedad

L'avanç de les divisions entre la Unió Europea i Estats Units van ser una qüestió fonamental per a la Xina i per a tot l'anomenat "sud global", pels marges de maniobra que suposava a nivell polític i d'organitzacions internacionals. Aquesta fascinació inicial es va veure frustrada per les dificultats de la UE: la seva falta d'autonomia, que desemboca en un seguiment erràtic de les directives dels Estats Units; la seva concepció més empresarial que política, que condemna als estats membres a la seva divisió i una creixent desigualtat entre les economies dels països del nord i del sud. Tot això fa que la Unió Europea vagi perdent pes polític i econòmic, passant del 30% del PIB que tenia al principi de la seva formació fins a un 16,7%, mentre que la Xina ha canviat el seu 2,3% per un 17,8%. La Xina va superar els Estats Units com a major soci comercial de la UE, i com més s'acosti Brussel·les a Pequín, més es ressentirà la seva relació amb Washington i més greus es faran les divisions internes al respecte. Alguns exemples d'aquesta relació són el desenvolupament a Europa de la tecnologia 5G de Huawei, el creixent flux d'inversions xineses o la invitació per a sumar-se a la iniciativa "Nova Ruta de la Seda". Tant a nivell d'acords com a nivell d'ajudes durant la crisi del Covid-19, s'ha vist com la Xina ha reduït el seu interès en només alguns països o grups de països, deixant de banda la resta, contribuint encara més a la divisió de la Unió Europea. Mentrestant, França o Alemanya compaginen aquesta relació amb el seu principal soci comercial amb la seva contenció militar al Mar de la Xina Meridional, on envien periòdicament vaixells en suport a EUA. Segons la doctrina aprovada pel Consell Europeu a l'octubre de 2020, el país asiàtic és, alhora, "soci, competidor i rival sistèmic".

Michael Peel i Sam Fleming EU parlament declares China treaty ratification 'frozen'

El Parlament Europeu ha manifestat una oposició ferotge a l'avanç del tractat d'accés al mercat amb la Xina declarant-lo "congelat", en senyal de tensions creixents entre el bloc i Pequín. Els eurodiputats van votar amb una aclaparadora majoria per frenar la ratificació

del pacte discutit a causa de les sancions de represàlia imposades per Pequín a parlamentaris, diplomàtics, acadèmics i think tanks europeus. La resolució es va aprovar amb 599 vots a favor, 30 en contra i 58 abstencions. Tot i que no té força legal, la votació mostra l'obstacle per implementar l'acord, que requereix l'aprovació del parlament de la UE. També reflecteix un canvi en les capitals de la UE contra l'acord, que es va acordar a nivell polític només al desembre. Pequín va donar una bufetada a les sancions en resposta a les prohibicions de viatges de la UE i les congelacions d'actius imposades a quatre funcionaris xinesos i una organització de seguretat per la persecució i els internaments massius de musulmans uigurs. Les mesures de la Xina s'adrecen a crítics de gran renom de les seves polítiques, però també inclouen òrgans institucionals de la UE com el Comitè polític i de seguretat del bloc format per ambaixadors dels 27 estats membres.

Marion Pariset i William Thay La Chine s'est éveillée et l'Europe tremble

En aquest article, els autors, investigadors del think tank Millénaire, analitzen la impotència de la Unió Europea davant del poder creixent de la Xina. La Xina està començant a ocupar un lloc central en els assumptes mundials, tot i que el país segueix sent un país en desenvolupament segons els criteris del Banc Mundial. Ara, després de gairebé dues dècades de relativa ingenuïtat, els europeus han d'aprendre de la força nascuda de la unitat en les negociacions del Brexit per desenvolupar la seva pròpia dinàmica de cara a la Xina. En efecte, la crisi del coronavirus ha accelerat els canvis en curs i s'espera que la Xina es converteixi en la primera potència econòmica mundial entre el 2020 i el 2030. Tot i el seu ràpid creixement i el seu lloc central en l'economia globalitzada, i tot i que el seu PIB s'ha multiplicat per deu des de principis de la dècada de 2000, el PIB per càpita de la Xina (10.000 dòlars el 2019) és una sisena part del dels Estats Units i una quarta part del de França, per exemple. En aquest sentit, la Xina no ha assolit la seva màxima força, però l'impuls que ha anat adquirint aquests darrers anys està jugant al seu favor. Per donar suport al seu desenvolupament econòmic i evitar interferències estrangeres en els seus assumptes interns, Pequín ha establert una narrativa acurada que posa de manifest l'excepció cultural xinesa com a justificació del seu govern autoritari. Aquesta narrativa complementa el model de cooperació *peer-to-peer* defensat per la Xina amb els seus socis de desenvolupament. Tot i que aquesta línia pot haver estat atractiva al principi, molts països ja no es deixen enganyar pels mètodes econòmics xinesos. L'endeutament massiu dels països en desenvolupament davant del gegant asiàtic alerta els governants que fins ara esperaven competir d'aquesta manera amb les desprestigiades antigues potències colonials. És dins d'aquest context que la divisió d'Europa respecte de la Xina ha posat en perill els interessos de tots els països europeus. Mitjançant les seves inversions en infraestructures, la Xina ha obtingut una influència important sobre les polítiques dels estats membres de la UE que participen en el bloqueig de determinades decisions (per exemple, sobre els uigurs). Jugant a les divisions i els seus punts forts amb els països en desenvolupament, el govern xinès ha aconseguit enfortir la seva influència en organitzacions internacionals com la FAO i l'OMS. Els autors conclouen que els estats europeus s'han d'adonar que l'estratègia actual de la Xina és almenys tan amenaçadora per a la perpetuació del nostre model de societat com ho ha estat el Brexit per a l'estructura

política de la UE. I que és un oponent molt més fort que el Regne Unit.

Stuart Lau China tells Europe: You know what a genocide looks like

“Els nostres amics europeus saben què és un genocidi” amb aquesta declaració el ministre xinès d’afers exteriors, Wang Yi, va respondre a les sancions europees contra Pequín per la repressió contra la minoria musulmana del país. La Unió Europea es troba escandalitzada per a la persecució i empresonament de la població Uigur en camps de treballs forçats o reeducació, mentrestant la Xina nega amb rotunditat que aquestes mesures siguin pròpies d’un genocidi i les atribueix a la prevenció del radicalisme del islam a la zona. Aquests esdeveniments han causat més que retrets i, de moment, a part de les sancions mencionades la Unió Europea ha decidit congelar l’acord d’inversió entre Xina i la Unió Europea. Per altre banda, la Xina ha respòs a les mesures sancionadores europees amb més sancions. Esta per veure fins on arribarà aquest espiral de sancions i deteriorament envers les relacions de les dues potencies.

Manlio Dinucci Why the EU is lining up against China

Estats Units està transformant progressivament l’Aliança Atlàntica en una organització per combatre la Xina. El Parlament Europeu acaba de posar silenciosament a la Unió Europea en aquesta línia, abans que els Estats Membre hagin pres una decisió. El passat 20 de maig es va congelar la ratificació de l’Acord d’Inversions UE-Xina, que estava a punt de materialitzar-se després de set anys de negociacions entre la Comissió Europea i el gegant asiàtic. La resolució va ser aprovada per una aclaparadora majoria: 599 vots a favor, 20 en contra i 58 abstencions. Formalment, es tracta d’una represàlia a les sancions xineses contra diputats al Parlament Europeu, les quals també van ser interposades en resposta a les al·legacions de parlamentaris europeus per violacions de drets humans a la regió del Xinjiang. Ara bé, quin és el veritable motiu rere la voluntat de ‘defensar els drets humans a la Xina’? L’estratègia, liderada per Washington, tracta de reclutar països europeus en la coalició contra Rússia i la Xina. En aquesta empresa, la primera línia la constitueixen els països de l’Est d’Europa, que es troben més vinculats a Washington que no pas a Brussel·les. Al Senat dels Estats Units, un impuls bipartidista està a punt de convertir la competència vers la Xina en llei, en el marc de la Llei de Competència Estratègica amb la Xina (s.1169). Sobre aquesta base, la llei estipula mesures polítiques, econòmiques, tecnològiques, comunicatives i militars contra la Xina, amb l’objectiu de contenir-la i aïllar-la. La decisió del Parlament Europeu no es tracta solament d’un pas més en aquesta guerra de sancions, s’ha d’entendre en el marc d’aquest gir estratègic liderat per Washington.

Domestic politics, society, culture

John Simpson Why the Chinese Communist Party is stronger than ever 100 years after its creation

Al 2012, Xi Jinping va ser escollit com a secretari general del partit. Fill de Xi Zhongxun, el cap de propaganda de Mao, va passar una infància complicada durant la Revolució Cultural. En el moment del seu nomenament semblava un amant de la gent, la seva segona dona, Peng Liyuan, era una famosa cantant de folk, la seva filla havia estudiat anglès i psicologia a Harvard i la seva primera dona havia marxat a viure a Londres després del seu divorci. 9 anys després, ha resultat profundament hostil als valors occidentals, i s'ha acostat a països allunyats d'Occident, com Rússia, Turquia, Iran o Corea del Nord. Xi ha abolit el sistema de lideratge col·lectiu, deixant brutalment de banda els seus rivals i ha anul·lat els límits del seu mandat presidencial, que hauria d'acabar aquest any. En un estudi realitzat pel partit, es va revelar que el comunisme soviètic es va esfondrar per la manca d'adherència del Kremlin. La suavitat i la permissivitat havien permès que centres de poder alternatius creïessin i prosperessin, i això és justament el que vol evitar Xi. Els xinesos poden enriquir-se, consumir i viatjar a l'estranger, però no se'ls pot permetre la veu política. Tot i que les enquestes demostrin que la gent, generalment, aprova la seva manera de gestionar el país, no pot permetre cap font alternativa de poder: ni líders religiosos no autoritzats, ni intel·lectuals capaços de difondre nous punts de vista ni polítics democràtics, ni tan sols una independència real per a Taiwan. Es tracta d'un regim ferotgement il·liberal que te prou poder i diners com per a controlar la resta de països, cosa que fa que visqui un moment d'esplendor política, que pot portar-nos a pensar que no abandonarà el seu capitalisme leninista, que ha sobreviscut al col·lapse del marxisme en altres llocs del món.

Howard W. French A Prison Called Tibet. How China Controls Its Restive Regions

Després que el Partit Comunista Xinès sortís victoriós de la Guerra Civil Xinesa, al 1949, una de les seves primeres prioritats va ser la de posar l'anomenat "regne ermità", el Tíbet, sota el control de Pequín. Des de llavors, la relació de la Xina amb el Tíbet va oscil·lar entre períodes d'opressió i trams de tolerància relativa: els primers anys Pequín va desplegar una infraestructura de línies ferroviàries que tenien com a finalitat la migració massiva de membres d'altres llocs del país, en un intent de controlar amb més facilitat el territori. Al 2008, va esclatar una onada de protestes importants pel 50è aniversari de la fugida del Dalai Lama de la regió, que es van estendre a una velocitat notable. Ni els periodistes internacionals, ni investigadors independents hi podien accedir. A causa de la mida, la riquesa i el poder de la Xina i l'estat d'interdependència que preval entre ella i els Estats Units, el món exterior pot fer poca cosa per aturar l'erosió deliberada i sistemàtica de les cultures i tradicions religioses distintives del territori xinès. Segons la periodista Barbara Demick, el Tíbet segueix el mateix camí que la regió de Xinjiang: l'assimilació forçosa de la majoria ètnicament atea Han, de fet, el PCC ja ha anunciat que supervisarà la designació del proper Dalai Lama. Es pot suposar que molts tibetans guarden un profund ressentiment cap a Pequín, però callen per por de ser castigats. Els

tibetans que romanen a Ngaba viuen en una ciutat vigilada per un gran nombre de forces de seguretat xineses. Els que poden, opten per fugir la nord de l'Índia, Dharamsala, una mena de capital no oficial del Tibet ètnic, que acull el Dalai Lama i molts altres milers d'exiliats tibetans.

Kelsang Dolma Biden Is Continuing the Trump Administration's Revised Stance on Tibet

Washington estava disposat a acceptar la llengua de Pequín sobre un país conquerit per mantenir les relacions fluïdes. Tot i això, l'administració Biden ha continuat inesperadament relacions fermes amb líders tibetans que van ser reforçades per l'administració Trump, una acció que redefineix el consens de Washington sobre el conflicte Tibet-Xina. Molts van especular que el president dels Estats Units, Joe Biden, seria complaent amb la Xina segons els seus antecedents com a senador. Però només uns mesos després del mandat de l'administració de Biden, els informes nacionals sobre pràctiques de drets humans del Departament d'estat dels Estats Units van ometre esmentar "[Tibet] com a part de la Xina", una gran diferència dels informes anteriors. Durant dècades, el govern dels Estats Units havia fet un pacte "faustià" amb el Partit Comunista Xinès. En adoptar el llenguatge de la Xina sobre el Tibet, el govern dels Estats Units va tenir un millor accés al controvertit i poderós país. L'informe dels drets humans del Departament d'Estat havia adoptat habitualment un llenguatge que afirmava la regió autònoma del Tibet, les prefectures autònomes tibetanes i els comtats de Sichuan, Yunnan, Qinghai i Gansu com a parts de la Xina. Tot i que l'expresident dels Estats Units, Donald Trump, era inconsistent quan es tractava de la política nord-americana orientada als drets humans, la seva administració es va enfrontar amb fermesa a maquinacions comercials injustes, espionatge i infracció de la llibertat acadèmica.

Primrose Riordan Hong Kong artistic freedoms caught in Beijing's tightening grip

Aquest article del *Financial Times* analitza la ruptura creixent entre les llibertats artístiques i la censura estatal al territori de Hong Kong. Aquestes tensions, que van sorgir després de la introducció a la ciutat d'una dura llei de seguretat nacional l'any passat, demostren que la comunitat cultural que abans havia estat lliure d'expressar-se com li semblés oportú ara comença a ser atacada per Pequín. En efecte, arrel de l'entrada en vigor d'aquesta llei s'ha desencadenat una severa repressió amb activistes empresonats, professors acomiadats i nombrosos mitjans de comunicació tancats. Pel que fa al món de la cultura, els atacs a les arts són continus, amb el diari pro-xinès *Ta Kung Pao* acusant el Consell de Desenvolupament de les Arts de Hong Kong de finançar projectes, pel·lícules i grups de teatre susceptibles d'infringir la llei. En darrer terme, supervisar i fins i tot censurar l'art que es mostra als nostres museus i galeries de la ciutat la posa en risc de perdre la seva reputació mundial i de destruir un sector econòmic en el qual s'han invertit molts anys d'esforç i milers de milions de dòlars.

Jessie Lau “Practically no effect”: The minimal impact of sanctions over Hong Kong

El passat dimarts 30 de març el govern xinès, a través de diferents reformes, va anunciar que només els “veritables patriotes” podrien accedir a les posicions de poder a Hong Kong. A efectes pràctics aquesta nova reforma, per una banda, introduirà un comitè nacional que s’encarregarà de seleccionar les candidatures vàlides, mentre que per una altra banda, reduirà a la meitat de candidatures que podran optar al càrrec. Aquesta nova reforma representa la continuació de la política de transformació que ha adoptat el govern xinès, en especial des de fa ja gaire bé dos anys amb la llei de seguretat nacional definida pel Partit Comunista Xinès. A pesar de les múltiples queixes formulades per part dels governs demòcrates dels Estats Units i el Regne Unit, la Xina mantén el to i insta als governs estrangers a mantenir-se allunyats dels seus afers interiors. En resposta d’aquesta d’aquestes declaracions el Regne Unit va facilitar l’obtenció de la nacionalitat britànica per part dels ciutadans de Hong Kong a través del British National Overseas, sistema ja adoptat en diferents països com Taiwan, Austràlia o Canada. D’altra banda, els Estats Units sota la direcció de l’administració Trump va decidir respondre amb més sancions no rebudes amb els braços oberts per la comunitat internacional ja que molts coincideixen en que aquestes mesures son fruit directe de les noves friccions en les relacions sino-americanes per l’hegemonia mundial. Dues maneres diferents d’intentar contrarestar la decisió de la Xina que tenen un punt en comú per tots els activistes i ciutadans de Hong Kong: la insuficiència, aquests veuen com el somni d’una Hong Kong lliure va desaparèixer a marxades forçades. La pregunta que tenen molts és, un cop perduda Hong Kong, passarà el mateix amb Taiwan?

Elizabeth Economy China’s Inconvenient Truth

Com d’eficaç és, realment, el model xinès? La ràtio de creixement dels últims anys, la gestió de la crisi del covid-19 i fites significatives com l’erradicació la pobresa severa no deixen d’impressionar el món. No obstant això, la societat xinesa s’està fracturant d’una forma complexa i desafiant. La discriminació per ètnia, gènere i religió segueix essent preocupant, la desigualtat entre el camp i la ciutat persisteix. A la província de Xinjiang, fins a un milió de musulmans uigur passen per camps de treball i reeducació. Xinjiang ocupa la posició número 21 en pes poblacional, però la tercera termes de despesa en seguretat pública. L’Informe Global sobre la bretxa de gènere situa a la Xina en la posició 107 de 144. Les dones segueixen patint comparativament molta desigualtat vers els homes, i el moviment feminista és censurat per difondre “informació il·legal i perjudicial” en plataformes de missatgeria instantània com Weibo, la més important del país. Certament, dins la Xina hi conviuen dues Xines. L’1% més ric acumula una proporció de riquesa major que la del 50% més pobre. El coeficient de Gini (una mesura de la desigualtat que va del zero a l’u) ha assolit el 0,47, un dels més alts del món. Aquestes mètriques de desigualtat, més els cost de privació de drets polítics i econòmics de sectors poblacionals tan grans, tindran un impacte profund a llarg termini. A més a més, la polarització de la situació interna a la Xina també té implicacions a l’exterior. Els abusos de drets humans i polítics a Xinjiang o Hong Kong,

han tingut una sèrie de repercussions diverses: sancions per part de la Unió Europea, Canadà o Regne Unit, el trasllat de multinacionals estrangeres cap a competidors de la Xina, com ara Singapur, o la crida al boicot dels Jocs Olímpics d'hivern el proper 2022, entre d'altres. Totes aquestes qüestions posen entredit la veritable eficàcia i sostenibilitat del model xinès a llarg termini.

The Independent China denounces people's tribunal on alleged Xinjiang abuses

La Xina denuncia els plans d'un tribunal popular a Gran Bretanya sobre acusacions de genocidi contra uigurs i altres musulmans a la regió xinesa de Xinjiang. El tribunal, que no compta amb el suport del govern, serà presidit pel destacat advocat Geoffrey Nice, que va dirigir la persecució de l'ex president serbi Slobodan Milosevic i va col·laborar amb el Tribunal Penal Internacional. Tot i que la sentència del tribunal no és vinculant per a cap govern, els organitzadors esperen que el procés d'exposició pública de proves obligui a accions internacionals per combatre els presumptes abusos a Xinjiang.

The Economist Are they quoting ancient poems or complaining about a modern emperor?

El 6 de maig Wang Xiang, un magnat de la tecnologia xinesa, va publicar a la xarxa social Fanfou un poema clàssic del segle IX sobre un emperador xinès que va intentar calmar el seu malestar cremant llibres. Alguns van entendre el poema com una burla a Xi Jinping. Tot i que Wang eliminés ràpidament el missatge, el seu acte va provocar la caiguda del preu de les accions de la seva empresa, Meituan. En quatre dies es va disminuir el seu valor en 26.000 milions de dòlars, dels quals 2.500 milions eren de la fortuna personal de Wang. Aquest cas o altres com el de Ren Zhiqiang, condemnat a 18 anys de presó per corrupció després de publicar un assaig en el qual es parlava del secretari general no com a emperador estrenant vestit sinó com a pallaso despullat, són la prova de com de tabú és la crítica oberta a l'home més important de la Xina o fins i tot a altres alts càrrecs. això provoca que fins i tot aquells que donen suport al líder xinès tinguin cura a l'hora d'esmentar-lo i que en contextos privats es facin servir altres noms per fer-ne referència. L'espionatge electrònic és una de les principals preocupacions, a les quals se suma la nova línia telefònica que ha instaurat el govern per delatar els veïns que facin comentaris polítics "nocius", com ara parlar malament de la cultura tradicional xinesa o socialista.

Odd Arne Westad Identity Politics With Chinese Characteristics

Què és exactament, la Xina? Què la constitueix com a tal? Es tracta d'un estat-nació, un imperi, o una civilització? És una regió amb diferents llengües i cultures? O un poble majoritàriament homogeni, lligat per vincles emocionals a avantpassats i costums compartits? La història de la Xina passar per una superposició i successió d'imperis, amb configuracions territorials que han canviat significativament al llarg de la història. Aquest

passat imperial fa més difícil determinar, com els agrada dir als xinesos, allò que queda 'dins', i allò que queda 'fora' de l'actual Xina. Els nacionalistes xinesos moderns consideren com a 'poble xinès' a tot aquell qui viu dins les fronteres del país. Des d'aquest punt de vista, 56 nacionalitats són reconegudes pel PCCh com a poble xinès i 92% d'aquesta població pertany a una sola nacionalitat, la Han. Si la frontera determina el poble, no sorprèn que la Xina sigui una gran defensora del concepte occidental de sobirania estatal. No obstant això, l'expansió territorial xinesa a zones disputades com el mar de la Xina Meridional (que Vietnam anomena Mar de l'Est, i Filipines el Mar de Filipines Occidental) constitueix un desafiament directe a l'ordre internacional establert. L'establiment d'estacions navals i l'emplaçament de míssils en aquesta regió està provocant friccions amb els veïns del sud-est asiàtic. El PCCh s'està tornant cada cop més autoritari a casa, i més agressiu a l'exterior. Però un altre front domèstic podria obrir-se a casa, el de l'ultranacionalisme xinès, una qüestió molt lligada a la identitat xinesa i a què s'entén per poble xinès. Un nacionalisme extrem i xovinista podria tornar-se en contra el mateix PCCh, que haurà de decidir com lidar amb aquesta problemàtica.

Joy Y. Zhang Harmoniously denied: The wider implications of China's censorship on COVID-19

Que les negacions reiterades de la Xina sobre l'aparició d'una nova "grip" com el SARS a finals del 2019 va suposar un factor significant per la propagació mundial del virus és un fet innegable que, per qui estigui relacionat amb la política xinesa de les últimes dècades no resulta un fet estrany ja que com ells diuen representa una censura per preservar l'harmonia de la societat. El problema d'aquesta "censura" es que ja no radica només en la política, sinó que a través del seu ús reiterat durant les passades dècades, cada cop més, està quedant arrelada en el caràcter de la societat xinesa. Segons l'experiència pròpia d'un professor de Wuhan criat al Regne Unit, el dia abans del tancament de Wuhan a la ciutat es respirava un aire de tranquil·litat i de despreocupació, rebutjant i inclús bromejant sobre la preocupació de qualsevol individu envers a la pandèmia atribuint que era un clar exemple del que vulgarment es coneix com a "l'amplificació de risc". No van saltar les alarmes fins que un diari de Pequín va escriure un article que carregava contra les autoritats de Wuhan per intentar harmonitzar la societat a través de la censura, mentre "es quedaven nus" i desprotegits en front a la pandèmia. El veritable perill de la censura política no recau en l'absència d'informació o certes discussions, sinó en el foment de la aquiescència social a aquest silenci.

Richard Arzt La Chine regrette-t-elle sa politique de l'enfant unique?

A la vigília del centenari del Partit comunista xinès, la perspectiva d'una natalitat que va de baixa i que probablement encara disminuirà és poc encoratjadora per a les autoritats ja que s'està estenent la impressió que el país corre el perill d'envellir-se abans que de ser realment ric. Els experts xinesos es divideixen entre els que calculen que la població del país disminuirà després d'arribar al màxim el 2027 i els que creuen que ho farà a partir del

2025. En qualsevol cas, els 50 milions de naixements previstos per al 2029 no haurien de ser suficients per bloquejar l'envelliment accelerat de la població xinesa. En aquest context, el que més preocupa el règim xinès és la reducció de mà d'obra; d'aquí a 2050 la Xina perdrà més de 200 milions de persones en edat laboral, la qual cosa podria perjudicar greument l'economia xinesa. Així, doncs, es pot pensar que en els propers anys, el règim xinès establirà mesures d'incentius forts per augmentar la natalitat. En les darreres setmanes, alts funcionaris xinesos han començat a esmentar a la premsa la necessitat d'aplicar el més ràpidament possible una política de suport per estimular els naixements.

Stephen McDonell Por qué China relajó su controvertida política de natalidad

El ràpid envelliment de la població suposa un desafiament econòmic i social per a la Xina. Poc després que es publicuessin les dades de l'últim cens, que mostrava una forta caiguda de la natalitat, s'ha anunciat una nova relaxació de la política de fill únic. L'any 2016, es va relaxar d'un fill, a dos, i ara ha passat a tres. La famosa política de fill únic es va introduir el 1979 per a alentir el creixement demogràfic del país, i va provocar un greu desequilibri de gènere al país en detriment de les dones. Diversos experts especulaven abans de la publicació del cens sobre la relaxació total de les mesures de natalitat, això és, la fi del control sobre el nombre de fills que es pot tenir, però sembla que la Xina avança amb cautela. Els economistes apunten al fet que el motiu de la baixa natalitat són els elevats costos de vida, i que si això no és adreçat per part del govern (específicament pel que fa a habitatge i educació) les mesures de natalitat no tindran l'efecte necessari. Les dones que visquin a ciutats on la vida és cara, com Pequín o Xangai seguiran tirant enrere o evitant l'embaràs, i és probable que les que visquin al camp segueixin la tradició i optin per famílies nombroses. En qualsevol cas, els experts són escèptics sobre l'eficàcia i efectivitat d'aquesta mesura si no s'adreça la qüestió del cost de la vida a les ciutats.

The Economist Chinese parents are keen on a more Confucian education

Venerat durant 2.500 anys, Confuci va ser vilipendiat durant el segle XX. Els pitjors assalts van ser després que els comunistes arribessin al poder el 1949. Durant la Revolució Cultural, Mao va exhortar la gent a trencar qualsevol cosa antiga. Les colles de les guàrdies vermells van fer esclatar la seva tomba a Qufu, la seva ciutat natal. Va ser només a mitjan anys vuitanta, gairebé una dècada després de la mort de Mao, que es va poder tornar a marcar l'aniversari del naixement de Confuci. El retorn de la Xina a la tradició està motivat en part per un sentiment de pèrdua cultural. Molts xinesos desitgen redescobrir el seu patrimoni després de moltes dècades de govern comunista. Però també està florint perquè ara s'uneix amb objectius oficials del govern. El president Xi Jinping ha fet més que cap altre líder modern per tornar a les idees confucianistes. Aquest antic sistema de pensament emfatitza el respecte a l'autoritat, la reverència envers els avantpassats i la deferència envers els ancians. Confuci va ensenyar que aquests valors eren essencials per assolir l'excel·lència moral com a individu. Aquests ciutadans en voga serien la base d'una

harmonia social i d'una estabilitat política més àmplies. Els emperadors van utilitzar la filosofia per inculcar l'obediència. Xi vol fer el mateix. Els líders del partit també aproven el confucianisme perquè, a diferència del socialisme, és de producció pròpia.

Stéphane Aubouard Années 2020: vers une hégémonie culturelle made in China?

La Xina primer? Després de la COVID, molts ho temen, ja que Pequín sembla apropar-se a la potència nord-americana a una velocitat exponencial. Així com l'Europa destruïda per la Primera Guerra Mundial va deixar pas a l'hegemonia americana després de 1918, l'autor es planteja si ara uns EUA en declivi seran substituïts per la Xina com a potència hegemònica. Des del punt de vista econòmic, tot fa pensar que serà així. Les previsions del FMI estableixen que d'aquí a dos o tres anys els xinesos hauran arribat al 20% del PIB que encara els separa dels nord-americans. Des d'un punt de vista tecnològic i científic també. Si el Jazz i l'automòbil van ser els primers símbols de l'hegemonia cultural nord-americana, els avenços tecnològics d'avui i de demà podrien tenir el mateix impacte. Laboratoris de recerca que substitueixen les línies de muntatge, una gran quantitat de treballadors per a bateries de cervells servils, el Ford T substituït per l'ordinador quàntic que Beijing ja afirma haver fabricat... Cal plantejar-se doncs si això anuncia l'aparició d'una hegemonia política i cultural *made in China*. Avui, mentre la Xina es prepara per convertir-se en la primera potència econòmica del món, aquesta estratègia de *soft power* s'ha alentit una mica i fins i tot sembla haver passat a un segon pla des de l'adveniment al poder de Xi Jinping el 2013. Però seria ingenu creure que la Xina no tindrà també l'ambició d'exportar els seus mètodes. L'aposta xinesa és senzilla: exportar el seu model de capitalisme d'estat tenyit de socialisme autoritari allà on el model democràtic occidental ha fracassat.

Economy

Audrye Wong How Not to Win Allies and Influence Geopolitics. China's Self-Defeating Economic Statecraft

En comparació amb els seus esforços subversius, els intents de Pequín de cultivar el suport d'interessos creats a l'estranger poden semblar un enfocament més poderós a llarg termini de l'administració econòmica, ja que permet que s'impulsi un alineament més proper amb la Xina. Tot i això, aquesta estratègia també afronta els seus propis reptes. Per una banda, els beneficis polítics són més difusos i triguen molt en donar fruits, posant a prova la paciència dels líders xinesos, preocupats per evitar les crítiques públiques i els desafiaments immediats a la seva legitimitat, a nivell nacional i internacional. D'altra banda, cultivar les parts interessades és cada vegada més difícil. A mesura que l'economia xinesa ha pujat la cadena de valor, les empreses xineses s'han convertit en actors poderosos en sectors d'alta tecnologia amb valor afegit — ajudats injustament, segons argumenten els competidors, mitjançant subvencions estatals. Com a resultat d'aquesta competència, les empreses estrangeres han tingut menys raons per impulsar relacions més estretes amb Pequín. L'estadística econòmica no és fàcil. Les mesures coercitives com ara

les sancions sovint no aconsegueixen convèncer l'objectiu, independentment de si les imposa Washington o Pequín. Tot i que l'atracció d'incentius pot semblar tenir més promeses, també comporta riscos. En el cas de la Xina, el fracàs ha estat més la norma que l'excepció. Això es deu a que l'èxit dels incentius depèn en gran mesura de la dinàmica política dels països receptors. La presència econòmica ultramarina de la Xina que s'expandeix ràpidament, sobretot quan s'acompanya de subversió i coacció, pot agreujar els temors estratègics a tot el món. Els funcionaris xinesos encara poden pensar que el desenvolupament econòmic promou naturalment la bona voluntat i la gratitud entre els destinataris, però hi ha bones raons per creure que s'equivoquen. Resulta que la Xina no pot confiar en convertir automàticament el seu creixent pes econòmic en una nova realitat geopolítica.

The Economist Will going digital transform the yuan's status at home and abroad?

La Xina ha posat en marxa el primer assaig de digitalització de la moneda, aquesta moneda s'anomena ecny i comparteix la majoria de les característiques amb comparació amb la moneda tradicional, és a dir, també depenen d'un banc. La única diferència es que l'ecny es una moneda digital que fas servir a través d'una aplicació mòbil. Tot i que la Xina no es el primer país que posa aprova aquesta revolució en el món de la moneda, aquest honor pertany a les Bahames, si que es veritat que ha agafat el timó de la revolució, cosa que per molts experts occidentals suposa una amenaça directe cap als Estats Units. Ara bé, mentre la Xina busca la manera de difondre el seu ús en un context internacional hi ha molts experts nacionals escèptics amb els avantatges de la nova moneda. Si bé es veritat que la moneda digital té molt de potencial i moltes possibilitats, la realitat és que aquesta nova transformació no aportarà massa més seguretat als reguladors ja que pocs punts cecs els hi queden per cobrir, sense oblidar-se del problema que genera la poca adaptació de la tercera edat sobre les noves tecnologies. Tanmateix, aquests escepticisme també gira en torn a la promesa de que els bancs adquiriran la capacitat de programar els diners per a fins específics, cosa que molts coincideixen que, en certa manera, els bancs ja disposen d'aquesta capacitat i dubten de les millores que es podrien generar. Altres clamen en contra d'ecny que veuen com aquesta digitalització no es una altre reforma més per centralitzar i tornar a la planificació central des de Beijing, cosa que els experts xinesos coincideixen que seria un gran error. En definitiva, la Xina ha decidit abraçar un repta majúscul per consolidar la seva ferma decisió de liderar la comunitat internacional.

The Economist Why more young Chinese want to be civil servants

Fa una dècada, els estudiants dels centres més competitius de la Xina accedien a llocs de treball a empreses multinacionals com Alibaba, Tencent o Huawei, amb bons sous i cultures de lliure pensament. Conscient de la ira pública per la desigualtat, la propaganda xinesa ha pres un gir populista, presentant el partit com un aliat contra el capitalisme rapaç. Actualment, aquesta desconfiança geopolítica està marcant les relacions laborals, de

forma que els estudiants prefereixen optar per les empreses tecnològiques locals o bé per funcions públiques en, per exemple, bancs estatals. Es tracta de llocs de treball més segurs, en què els seus sous continuen sent alts, però que enfronten uns horaris de mínim 9:00 a 21:00 sis dies per setmana. Els joves tendeixen, sobretot, a assegurar una posició oficial a través dels exàmens del sector públic. El nombre de persones que hi van optar el darrer any va augmentar notablement, i no només es tracta d'universitaris, sinó que l'interès pel sector públic s'estén a altres edats més avançades. Les empreses d'educació d'adults, com per exemple Offcn, preparen a milions d'estudiants per aquests exàmens. Amb el Covid-19 les empreses privades s'han vist molt colpejades, i això ha contribuït a aquest creixement de la demanda. La funció pública ofereix certs avantatges: alguns funcionaris accepten un salari baix a causa de l'habitatge altament subvencionat, a més de l'assegurança mèdica o la pensió que comporten. Els mestres, a més, tenen places escolars assegurades per als fills.

Rafael Poch No es seda todo lo que reluce

En parlar del marc mundial en què s'inscriu l'ascens xinès, de l'especificitat de sistema xinès i de les seves relacions exteriors, s'ha esmentat moltes vegades les diferències, els possibles avantatges i les virtuts de la Xina de cara al seu comportament en el món. Un clar avantatge per al món d'avui és la seva menor predisposició a la violència i el conflicte, el seu desinterès en la carrera armamentística, l'absència d'un complex militar-industrial capaç d'influir i fins i tot determinar la política exterior, com passa als Estats Units, i la seva doctrina nuclear, la menys perillosa entre les dels cinc membres de el Consell de Seguretat de l'ONU. Xina manté una política molt més defensiva que ofensiva i això no és així només ara, quan té al davant a rivals molt més poderosos militarment que ella, sinó que ha estat sempre així. Aquesta actitud queda plasmada en un dels seus símbols nacionals, la Gran Muralla. Es tractava no tant d'expandir-violentament cap a fora, sinó d'impedir que els bàrbars amenacessin el seu ordre intern. Però tot això, que és una bona notícia, no és en absolut una garantia per a la integració planetària, més horitzontal, equitativa i menys injusta que necessitem per afrontar els reptes d'aquest segle. L'ascens xinès es produeix en una època de crisi de civilització. Els pressupòsits del desenvolupament i del creixement s'han revelat caducs. Xina arriba tard a un model de progrés caduc i en crisi del qual el canvi climàtic antropogènic és pauta i mirall. En aquesta situació, el sentit comú recepta el decreixement a les societats obeses i permet seguir creixent als més pobres. Xina, país puixant i alhora en desenvolupament, està en una situació intermèdia. Això determina una certa esquizofrènia: d'una banda, ha de créixer per generar prosperitat; de l'altra, ha de deixar de fer-ho per generar estabilitat ambiental i sostenibilitat. Sense responsabilitats històriques en l'escalfament global, la Xina ja és el principal contaminador del planeta i, al mateix temps, el principal usuari d'energies renovables. Líder en la crema de carbó i en la fabricació de vehicles elèctrics i de plaques solars i fotovoltaiques. En darrer terme, és el país que millor representa i encarna les qüestions existencials a les quals s'enfronta la humanitat en aquest segle.

Sustainability and climate change

Bill McKibben Bargaining with China Today to Save the World Tomorrow

John Kerry és l'encarregat de promoure que la resta del món intensifiqui el seu esforç contra el canvi climàtic. Tot i que el canvi climàtic pot ser l'esdeveniment més important que s'està produint ara mateix i, de fet, és el més important de la història de la humanitat, no és l'únic. I això complica considerablement les coses. Prenguem el cas de la Xina: no hi ha manera de resoldre el trencaclosques climàtic sense l'ajuda de la Xina, doncs ara és l'emissor de carboni més gran de la terra. Aconseguir-ne un compromís amb un soci d'aquestes magnituds ha de ser la pedra angular de qualsevol política climàtica global eficaç i no serà fàcil: el país està fent algunes coses bé (instal·lar energia renovable barata a un ritme que no es veia anteriorment enlloc) i fer-ne d'altres malament (continuar construint energia a base de carbó). Per tant, necessitem més diplomàcia que mai.

Kiran Stacey China and US look to rekindle Paris bond to reach net zero

El mes d'abril, els diplomàtics John Kerry, l'enviat climàtic dels Estats Units, i el seu homòleg, Xie Zhenhua van confirmar de nou el seu compromís conjunt per assolir els objectius climàtics de París en una reunió a Shanghai. Joe Biden, el president dels Estats Units, va signar una ordre per tornar a unir-se a l'acord de París sobre la lluita contra el canvi climàtic el seu primer dia de mandat. La primera prova d'aquest acord arribarà a Glasgow al novembre, quan els països es reuniran a la conferència sobre el canvi climàtic COP26 de l'ONU per avaluar els progressos cap als objectius de París i, possiblement, fer-los més estrictes. Molts analistes afirmen que, perquè el procés funcioni, Kerry i Xie han de recuperar el vincle que van formar durant les negociacions sobre l'acord de París, sobretot perquè els dos països representen conjuntament el 45% de les emissions mundials de carboni. Tot i així, encara que els dos països s'uneixin, el paper tant la Unió Europea com del Regne Unit com a intermediaris pot ser clau. Tot i que Kerry va insistir al febrer que altres qüestions no dificultarien les negociacions climàtiques, la relació entre ambdós és complicada per molts motius, inclosa la negativa de Biden a eliminar els aranzels comercials de l'era Trump i les crítiques nord-americanes sobre els abusos dels drets humans a la Xina. Xi Jinping, el president xinès, ha establert un ambiciós pla per convertir-se en carboni neutral el 2060, però ha dit poc sobre les mesures que prendrà el seu país abans del 2030. Alguns creuen que aquesta manca de claredat complicarà la associació diplomàtica, i altres que, tot i això, una relació funcional és necessària.

Karl Mathiesen G7 moves to isolate China on coal

Els ministres de Medi Ambient i Clima del G7 van arribar al compromís d'aturar el nou finançament internacional per a les mines de carbó i les centrals elèctriques aquest any.

L'objectiu, van dir, és aconseguir "un sistema d'energia aclaparadorament descarbonitzat als anys 2030". Aquestes paraules generalment fortes marquen un allunyament de les tèbies directives climàtiques del G7 dels darrers quatre anys, quan l'administració Trump va obstaculitzar declaracions més ambicioses. Tots els membres del G7 ara s'han fixat com a objectiu limitar l'escalfament global a 1,5 graus, en lloc de l'objectiu de 2 graus de l'Acord de París. Aquesta darrera declaració estava dirigida a enviar un missatge a la Xina, que és responsable de més de la meitat de la crema de carbó mundial cada any. El president xinès, Xi Jinping, s'ha compromès a assolir el màxim de les emissions de CO2 de la Xina pel 2030, però les noves xifres publicades per Carbon Brief van mostrar que les emissions xineses van augmentar un 15% interanual en l'últim trimestre.

Clémence Pèlerin La transition écologique en Chine: à quel coût?

En aquesta entrevista al think tank *Le Grand Continent*, els autors del llibre *China Goes Green* (Polity, 2020) donen la seva interpretació de l'enfocament de l'ecologia per part de l'Estat xinès, que converteix el medi ambient en un instrument per enfortir el control autoritari, amb el perill que el clima no acabi eclipsant altres qüestions socials i ecològiques fonamentals. En aquest sentit és particularment interessant la seva distinció entre autoritarisme ecològic i ecologia autoritària, i com han evolucionat les polítiques climàtiques de la Xina en aquest context. La gent està frustrada perquè les democràcies semblen incapaces de produir respostes fortes i efectives als reptes ecològics. Fins i tot es podria arribar a dir que hi ha una admiració occidental pels enfocaments autoritaris i decidits respecte del medi ambient de la Xina. Dit d'una altra manera, si la finalitat de la sostenibilitat ambiental és prou noble, potser llavors es poden justificar els mitjans, és a dir, les actituds autoritàries de l'Estat. No obstant això, en el cas de la Xina i després d'un examen sistemàtic del poder ecològic xinès sobre el terreny, resulta que per les autoritats de Pequín protegir el medi ambient, en lloc de ser la finalitat s'està convertint gradualment en un pretext per intensificar el control autoritari a nivell nacional, per a l'exercici del poder geopolític i per a tot tipus de jocs d'influència internacionals.

Andrew S. Erickson i Gabriel Collins Competition With China Can Save the Planet

L'actual diplomàcia climàtica, tal com es troba en el procés de la Conferència de les Parts, sota els auspicis de la CMNUCC, tracta la Xina com a indispensable a causa de l'escala de les seves emissions de gasos d'efecte hivernacle. No obstant això, el gegant asiàtic sembla ser que atindrà els seus interessos econòmics nacionals i les preocupacions immediates de seguretat energètica i rebutjarà els compromisos de reducció d'emissions que requereixen una desviació significativa del ascens meteòric nacional. Pequín insisteix en que la mitjana d'ingressos de la seva població classifiquen a la Xina com un país menys desenvolupat a l'efecte de les negociacions sobre el clima i, per tant, no s'hauria d'esperar que els líders xinesos frenin les emissions al mateix ritme que els països desenvolupats. Es per això que

resultarà extremadament difícil apartar la Xina de la seva dependència excessiva del carbó. Un dels pilars bàsics de l'economia xinesa continua sent la seva enorme capacitat per construir infraestructures, que depenen de les indústries que consumeixen molta energia que, produeix essencialment altres emissions de carboni. Per escapar de la recessió econòmica que ha acompanyat la pandèmia COVID-19, la Xina ha confiat en la indústria pesada de carbó per impulsar el creixement del PIB. Ara bé, en última instància, cap la possibilitat que la Xina compleixi amb la seva paraula i a partir de 2030 les emissions nacionals de carboni comencin a reduir-se. Però, fins i tot si les emissions de la Xina el 2031 resulten ser inferiors a les del 2030, el ritme establert fins el moment eclipsarà el compliment de la seva paraula ja que els efectes es preveuen irreversibles. En definitiva, la victòria de Xina representa una pèrdua per al clima global. Els costos de l'obstinat hàbit de carbó de la Xina seran greus. Per altre banda, les inversions generacionals d'energia de la Xina suggereixen que el carbó podria estar cedint el regnat a les energies renovables. Entre 2014 i 2020, segons l'Administració Nacional d'Energia de la Xina, el país va afegir 235 giga watts de capacitat d'energia solar i 205 giga watts de potència eòlica, una suma que combinada suposa gairebé el doble que els aproximadament 225 giga watts nets de capacitat de la central de carbó afegits durant aquest temps. Els desafiaments a l'estabilitat de la xarxa elèctrica proliferaran si les energies renovables constitueixen una part més gran del subministrament elèctric de la Xina. Però quan s'analitza de manera més profunda les noves instal·lacions de la Xina trobem que aquesta continua sent tan dependent del carbó com abans. A més, les emissions netes de diòxid de carboni continuen a un ritme constant i, gairebé sense parar. A més, el problema radica en que s'hauria de modernitzar les centrals elèctriques de carbó construïdes durant l'última dècada que ja van substituir les antigues instal·lacions. Les instal·lacions actuals són del caire avantguardistes i, a pesar de que disposen d'equips o sistemes que controlen millor la contaminació per diòxid de sofre i partícules, no disposen de tecnologia per controlar o disminuir les emissions de diòxid de carboni. Mentrestant als Estats Units han sorgit diversos estudis que no incentiven la transició cap a l'economia verda. Aquests estudis, estimen que als Estats Units que cada megawatt-hora d'electricitat generada a partir del carbó suporta cinc vegades més llocs de treball que un megawatt-hora d'energia eòlica. En canvi, per la Xina on la mà d'obra es considera més "intensa", la relació podria ser encara més desfavorable. Les preocupacions dels poderosos barons del carbó i dels funcionaris locals que van donar la benvinguda a les plantes de carbó fa 15 anys probablement dificultaran l'actual transició verda de la Xina. Composta al llarg del temps, aquesta dinàmica farà que el carbó sigui més durador del que s'esperava actualment, amb un impacte proporcional a la trajectòria de les emissions de diòxid de carboni de la Xina.

Innovation, science and technology

James Palmer A New Era of U.S.-China Competition Begins

Un projecte de llei que té com a objectiu contrarestar el temor que la Xina des de el punt de vista tecnològic superi els Estats Units ha sigut aprovat pel Senat dels Estats Units, anunciant l'inici d'una nova era de competència estratègica. La Endless Frontier Act, que compta amb el suport dels Republicans, dels Demòcrates i de la Casa Blanca, destinarà

120.000 milions de dòlars al finançament de les noves tecnologies, centrant-se en la intel·ligència artificial, els superconductors i la robòtica. També donaria suport a nous centres per diversificar geogràficament la indústria tecnològica nord-americana, molt concentrada a Silicon Valley. La competència dels Estats Units amb la Xina és una de les poques àrees que queden obertes per a la cooperació bipartidista a Washington. La determinació de contrarestar la influència de Pequín, ja present el 2019, s'ha aguditzat amb la pandèmia del coronavirus. Aquesta nova llei és una de les diverses que hi ha relacionades amb la Xina i patrocinada per republicans i demòcrates, inclòs el líder de la majoria del Senat, Chuck Schumer.

Yuan Yang China needs allies, not isolation, to solve its chip shortage

La COVID-19 va provocar una forta demanda per tota mena d'aparells electrònics provocant que la demanda superes amb claredat l'oferta, generant llarguíssimes cues d'espera per aconseguir qualsevol aparell que requereixi un chip. Seguint aquesta línia, el fundador de Xiaomi va advertir que els consumidors podrien afrontar preus més alts pels electrodomèstics pels propers dos anys. No obstant, els consumidors poden respirar després de veure l'anunci de la major productora de xips a nivell mundial, la multinacional taiwanesa TSMC, on s'anunciava l'obertura d'una nova planta a Nanjing, Xina, per ampliar la producció mundial de xips. Aquesta nova crisi només fa que emfatitzar la necessitat de la Xina de desenvolupar la seva pròpia indústria de xips, independent dels lligams nord-americans. Per una banda, hi ha un sector de la població xinesa en contra de l'expansió de l'empresa taiwanesa al continent ja que ho perceben com una amenaça cap al sector nacional sota l'influència dels Estats Units, per altre banda, els treballadors i experts en el camp dels xips o nano-xips veuen aquesta expansió com un benefici més que una competència directe, un benefici necessita aprofitar la indústria nacional ja que tindran la oportunitat d'aprendre dels millors i, això, creuen que pot motivar al sector per marcar diferències i avançar cap a una indústria "desamericanitzada".

Alex Shephard Apple Cares More About Appeasing China Than It Does About Protecting Your Privacy

Mentre que altres gegants de la tecnologia han passat els darrers anys embolicats en escàndols relacionats amb la privacitat dels usuaris, Apple ha traçat un rumb diferent, marcant-se com el malabarista que es preocupa per les llibertats civils. Google i Facebook, els negocis dels quals es basen en proves agressives i invasives en temes de drets humans, han hagut de fer front a les violacions de dades publicades. A mesura que creix l'escepticisme sobre el poder de les empreses tecnològiques i el seu accés quasi il·limitat a les dades personals, Apple ha evitat en gran mesura les crítiques que han rebut els seus competidors. Com que Apple s'ha consolidat com l'empresa de tecnologia que no infringeix les seves polítiques d'usuari, ha continuat fent negocis a la Xina. I ara, una danyosa investigació del New York Times va trobar que la companyia ha estat, tot això, col·laborant feliçment amb el govern xinès, on no tota la censura arriba a petició dels funcionaris

xinesos, sinó que també la mateixa Apple elimina les aplicacions de manera proactiva per intentar complaure el govern xinès.

Dan Xin Huan China Is Proud of Its Covid Response. But Taiwan's Was Better

La Xina ha reivindicat la seva competència autoritària contra els inútils intents de les democràcies Occidentals, però l'evolució de la pandèmia a Taiwan desmenteix que el seu èxit sigui gracies al seu sistema autoritari. Les mesures xineses van consistir, a banda de la prohibició de la mobilitat, en una falta de transparència exterior que incloïa el silenci de metges, experts i familiars. Setze mesos després de confirmar el seu primer cas, Taiwan, amb 23 milions d'habitants, ha registrat aproximadament 4.300 casos totals i només 23 morts, més de la meitat de les quals es van calcular al maig. Durant 253 dies consecutius l'any passat, entre abril i desembre, no hi va haver cap cas de transmissió, i fins a principis de maig, no hi havia hagut confinaments. Taiwan ja va patir un brot de SARS al 2003, en el que hi va haver 346 casos i 84 morts. Això va provocar que adoptés una sèrie de precaucions quan encara no hi havia un consens mèdic mundial. A banda de la ràpida actuació de la illa i d'un sistema sanitari eficient i inclusiu, el que va permetre al govern taiwanès actuar decisivament en primer lloc va ser un alt grau de confiança social. Quan el govern va activar el Centre Central de Comandament d'Epidèmies (CECC), s'informava a través de la televisió de tota la informació que tenien els experts, per a que la població pogués avaluar els riscos de transmissió i patrons de contagi per si mateixa. La confiança va fomentar l'èxit, i això va generar més confiança, cosa que difereix totalment de les mesures adoptades per la Xina i posteriorment per la resta de països.

Eduardo García Granado El Soft Power y el desarrollo tecnológico en China e India

El soft power representa un aspecte fonamental en les relacions internacionals actuals. La Xina i l'Índia són dues de les potències més importants del món i, en concret, de la regió asiàtica que està immersa en diverses pugnes i conflictes per determinar quina és la nació-estat amb més poder d'influència. La interacció amb tercers estats resulta més que significant, en especial Japó, una potència que en el passat recent es va situar com a primera potència de la regió i es podria dir que del món. A pesar dels múltiples conflictes del passat i la guerra sino-japonesa, les relacions entre els dos països només fan que millorar. Per contra, no es pot dir el mateix de l'altre superpotència asiàtica ja que sembla que la influència que poden despertar alguns personatges o celebritats nacionals es queda en res alhora de parlar en un context interregional. Bollywood no desperta l'interès de cap país fora de l'Índia, o millor dit, no desperta tant d'interès com l'economia de la Xina que ha vist com la majoria de les seves multinacionals estan preparades per competir de tu a tu contra les seves homòlogues nord-americanes, japoneses o coreanes, cosa que no es pot dir, a excepció de BJP indi, de l'Índia. Es per això que l'Índia ha decidit donar suport, entre altres sectors, al desenvolupament dels videojocs inspirats en la seva pròpia cultura, amb l'objectiu d'influenciar els seus veïns i atraure'ls cap al conegut "Made in Índia".